

nisteriets Sanktion alt, hvad der skulde foretages, hvorledes Kapellet skulde bygges, hvor stort det skulde være osv. Der skulde være 120—150 Siddepladser foruden den fornødne Plads til Kor og andet, hvad der skulde til. Efter at dette var sket, udstedte Komiteen en Indbydelse til at fremkomme med Tegninger og Overslag over, hvad et saadant Kapel vilde koste at opføre, samt en Opfordring til at tegne frivillige Bidrag til Opførelsen af Kapellet. Der indkom en kort Tid efter adskillige Tegninger, og Komiteen enedes da, ogsaa her med den daværende Ministers Samtykke, om, hvilke Tegninger der skulde vælges, og der bestemtes tillige, hvad der vistnok ikke laa i den oprindelige Plan, at den skulde bygges af Mursteen i Stedet for de andre Materialier, der var tænkt paa før. Følgen deraf blev, at Bygningen fordyredes en Del, men der indkom samtidig saa store Tilskud som frivillige Bidrag, at hele Kapellet efter denne Plan kunde opføres for Beløbet.

Arbejdet blev derefter fremmet saa vidt, at Grundstenen allerede kunde nedlægges den 21de September. Den blev nedlagt af Amtmanden for Præstø Amt, Kammerherre Bruun, paa Godsejerinde Vinds Vegne, idet hun nemlig havde været udsat til at foretage denne Højtidelighed. I Sommeren 1878 fuldførtes Bygningen, og ved yderligere Tilskud fra Kammerherreinde Vind blev det muligt at tilføre Kapellet et Spir, hvilket heller ikke kostede saa lidt, men det betalte hun frivilligt af sin egen Lomme. Der blev endvidere fra hendes Side givet Tilbud om at anskaffe en Kirkeklokke, og denne blev ogsaa anskaffet. Allerede den 15de September 1878 indviedes Kapellet til kirkelige Handlinger af en Mand, Provst Nielsen i Langebæk, som vi alle kende godt herfra, fordi vi her have siddet sammen med ham i mange Aar.

Ministeren paabød samtidig, at Kapellet skulde staa under det sædvanlige Provstesyn. Der indkom i alt fra Sognepræsterne eller af Stiftsmidlerne, hvad man nu vil, godt Halvdelen af hele Summen, nemlig 8,000 Kr., og fra andre — først og fremmest fra Kammerherre og Kammerherreinde Vind — store kontante Bidrag, ligesom der fra det Raben-Levetzowske Fond blev ydet betydelige Bidrag, saaledes at der i alt dels i Penge dels i Materialier, der anvendtes til Kapellets Opførelse, indkom 16,000 Kr., og det var, hvad Kapellet skulde koste.

Da man var færdig med Kapellet,

havde man 134 Kr. tilovers. Nu var man altsaa kommen saa vidt, Kapellet var fuldt færdigt; det var taget i Brug, men samtidig stod man med en tom Kasse og havde intet beregnet til Vedligeholdelse af Kapellet. Kapellet er beliggende i den sydlige Ende af Everdrup og Snesere Sogne, og Gudstjenesten forrettes skiftesvis hver anden Søndag af de to Sognepræster i de to Sogne. Saa vidt jeg ved, forrette disse Tjenesten uden særligt Tillæg til deres Lønning. Kapellet er saaledes bygget udelukkende ved private Tilskud næst efter det, som Staten gennem Stiftsmidlerne har givet, og da der ikke er nogen privat, der har Spor af Ejendomsret dertil, maa Staten jo anses for den virkelige Ejer af Kapellet, der er ingen forpligtet til at vedligeholde det, der er intet Baand lagt paa nogen Enkelt- eller Privatmand, paa-læggende dem Forpligtelse til at vedligeholde Kapellet. Jeg tilstaar, jeg forstaar ikke ret, hvad daværende Kultusminister Fischer har ment, da denne Tilladelse til Opførelse af Kapellet blev given, og da han gav Tilladelse til dette Laan af Stiftsmidlerne, uden at han samtidig paalagde den ene eller den anden — Sognene eller Kommunerne — at vedligeholde Kapellet. Men det har han ikke gjort, og han har formodentlig tænkt omtrent som saa: Mennesker dernede have ofret nok paa denne Sag, nu kommer jeg eller rettere Staten til at vedligeholde Kapellet — andet kan jeg i alt Fald ikke faa ud af det. Vi kunne maaske ogsaa som Undskyldning for Beboerne gaa ud fra, at ingen af dem har tænkt paa, at det Øjeblik kunde komme, da Kapellet kunde komme til at trænge til Reparation, der er vist ingen anden, der har tænkt derpaa, end Ministeren selv, og han har altsaa tænkt, at Vedligeholdelsen havde han at sørge for.

Nu gaar det jo med Kapeller som med ethvert andet Menneskeværk, at det ogsaa er Naturlovene undergivet, og det efterhaanden, om det ikke vedligeholdes, maa forfalde. Der indkom allerede 1893 et Andragende til daværende Kultusminister Goos om Bidrag til Vedligeholdelse af Kapellet. Kultusministeren nægtede imidlertid at opfylde Andragendet; hans Begrundelse har jeg ikke set, men jeg ønskede gerne at vide, hvorledes den ser ud, den maa vistnok lyde ganske lakonisk. Naar der ingen privat Ejer er, gad jeg vide, hvorledes Kultusministeren kan afslaa Midler til Reparation og Vedligeholdelse af en kirkelig Bygning.

Nu trænger Kapellet imidlertid haardt